

гоняхъ. Филиппъ II объеви гоненіе противъ вѣрата и облеклото имъ, заповѣда имъ да си напустѣхъ езыка, и имъ запрети да носѣхъ оржжія.

Тѣзи распорежданія са видѣхъ несиосны на единъ народъ, който почиташе праотеческытъ си нравы и обычаи. Плашахъ гы сѣкогы кога са случаше нѣкое и наймалко смущеніе, че ще пренесѣхъ дѣцата имъ въ Кастилія за да гы отхранихъ тамъ, за претявахъ имъ мыенъето въ банитъ, конто употребявахъ за чистота и за удоволствіе. Музиката, пѣснитъ, праздницытъ и сичкытъ обикновенны веселбы, сичкытъ имъ пріятелскы събиранія бѣхъ запретыны вече отъ властыта.

Отчаяны, Маврытъ са уловиха за оржжіе въ Апулгарскытъ горы, и бранихъ правата си съ таквози мжжество, щото за да гы подчинихъ, принудихъ са да проводѣхъ цвѣта на испанската войска, подъ предводителството на царекыя братъ, донъ Жуана Австрійскаго. Порои отъ кръвъ потекохъ отъ двѣтъ страны, и шейсетъ хиляды Испанцы падихъ мъртвы. Този жестокъ урокъ направи побѣдителитъ помалко строгы, а побѣденитъ повече постоянны.

Тѣй слѣдователно около началото на XVII вѣкъ, въ епохата сирѣчь за конто говоримы, и въ първытъ години на царуваньето на Филиппа III, Маврытъ, едно време завоеватели, и въ продълженіе на осемстотинтъ години господари на Испанія, въ която тѣ първы внесохъ образованіето и цивилизаціята, лишихъ са едно слѣдъ друго отъ независимостыта си, религіята си, обичантъ си и нравытъ си. Не имъ оставаше вече освѣнь земята на завоеваното отъ бащытъ имъ отечеството; но на тѣзи земя, обогатена отъ трудоветъ имъ, и оплодотворена отъ пота имъ наченхъ да са прилепятъ сърцата имъ.

Арапытъ и Маврытъ бѣхъ ввели въ Испанія обработваньето на захарьта, на памука, на коприната и на ориза, и благодареніе на тѣхнытъ старанія, никоя друга страна не можаше да са сравни по плодородіето съ областыта на Валенція. Тя доставяше на Европа сичкытъ плодове на южнытъ страны, жетва-